

Arrest

nr. 121 264 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) M.(...) M.(...), bent een soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U werd geboren op 2 mei 1976 in het district Charikar in de provincie Parwan. Toen u één jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar de wijk Khair Khana in de stad Kaboel. Daar woonde u tot uw eerste vertrek uit Afghanistan in het jaar 2000. U beëindigde de middelbare school. Nadien opende u een videotheek in Khair Khana. In 1997 huwde u F.(...) D.(...). Jullie hebben drie kinderen: M.(...) (geboren op 5 november 1998), M.(...) (geboren op 26 augustus 2001) en M.(...) (geboren op 6 juni 2008). In 2000 verliet u Afghanistan met uw echtgenote nadat u door de taliban werd gearresteerd omdat u een videotheek openhield en dit volgens hun ideologie verboden was. U diende in Nederland een asielaanvraag in. De vluchtelingenstatus werd u geweigerd maar u kreeg een ander beschermingsstatuut. In 2004 werd uw

beschermingsstatuut ingetrokken vanwege de gewijzigde veiligheidssituatie in Kaboel. Van februari 2007 tot december 2007 zat u in Nederland een gevangenisstraf uit vanwege drugssmokkel. Uw echtgenote en kinderen werden onder het Generaal Pardon in Nederland geregulariseerd. U werd deze verblijfstitel geweigerd omdat u strafbare feiten had gepleegd. Uw echtgenote en uw kinderen kregen dit jaar een positieve beslissing bij hun naturalisatieaanvraag. Op 20 februari 2011 werd u door de Nederlandse autoriteiten uitgewezen naar Afghanistan. Na vier maanden in Kaboel en tweeëneenhalve maand in Kunduz te hebben verbleven, reisde u met behulp van smokkelaar terug naar Europa. Op 13 september 2011 diende u in België een asielaanvraag in.

Aan de basis van uw asielaanvraag in België liggen uw problemen met uw schoonfamilie en de gebeurtenissen waarbij de taliban u tijdens uw verblijf in Kunduz wilde rekruteren. U leerde uw echtgenote kennen omdat zij in dezelfde wijk in Kaboel woonde. Jullie werden verliefd, de families kwamen tot een overeenkomst en er kwam een huwelijk. Vóór uw huwelijk, was uw echtgenote echter verloofd met een neef van haar. Toen deze naar het front ging en er gedurende zes maanden of een jaar geen nieuws meer kwam over hem, kreeg uw echtgenote de toestemming met u te huwen. Uw schoonfamilie ging echter nooit echt akkoord met jullie huwelijk. Jullie kregen negatieve opmerkingen, uw schoonbroers wilden nooit op bezoek komen en u werd gezegd dat u een zus als Baad moest geven of moest betalen voor het huwelijk van de ex-verloofde van uw echtgenote. Na uw vertrek naar Nederland bleven de verwijten aanhouden. Uw echtgenote bleef in contact met haar moeder en broers, maar van u wilden zij niet horen. Zij waarschuwden u voor het moment dat u terug in Kaboel zou zijn. Toen uw schoonfamilie te weten kwam dat u gerepatrieerd zou worden naar Kaboel, zochten zij uw broer op en vroegen zij hem informatie over uw terugkeer. Toen u in Afghanistan arriveerde, verbleef u eerste negen, tien à elf weken in de moskee tot u uw broer vond en u bij hem onderdak vond. Drie keer kwamen uw schoonbroers – die lijfwachten zijn van vice president Fahim Qasim - gewapend en met handlangers naar het huis van uw broer om u te bedreigen. Zij verweten u dat u hun zus en jullie kinderen in een goddeloos land achterlieten en eisten dat zij terug naar Afghanistan zouden komen. Bovendien wilden zij uw dochter uithuwelijken. Bij het derde bezoek vluchtte u weg. U vond onderdak bij twee schoolvrienden uit uw kindertijd, Baryalai en Toryalai, die in het district Imam Sahib in de provincie Kunduz woonden. U werkte er mee in hun garage. U ging op een dag naar de basis van ISAF in Kunduz om uw diensten aan te bieden – u spreekt vloeiend Nederlands en zou dus als tolk kunnen dienen. Men kon u geen job als tolk aanbieden, maar u kreeg de opdracht informatie over het dorp te verzamelen in ruil voor geld. U kwam hier echter niet toe doordat u door de taliban werd meegenomen en een week werd vastgehouden. U werd gevraagd mee te werken met de taliban en strijd te voeren tegen de buitenlandse aanwezigheid in Afghanistan. U werd gezegd te wachten tot hun leider, Mawlawee Sahib, zou komen. Omdat de leider na een week nog steeds niet opdaagde, kreeg u de toestemming naar huis te gaan. U besloot vervolgens Afghanistan te ontvluchten.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw schoonfamilie en de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u drie documenten voor die betrekking hebben op uw uitwijzing naar Afghanistan door de Nederlandse autoriteiten.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

Wat betreft de problemen die de aanleiding vormden voor uw asielaanvraag in Nederland in 2000 – uw arrestatie door de taliban vanwege uw videotheek – dient te worden gesteld dat deze problemen niet meer actueel zijn.

U verklaart na uw eerste vertrek uit Afghanistan geen verdere problemen te hebben gekend vanwege uw videotheek en de arrestatie door de taliban die hierop volgde (CGVS p.4). Deze problemen dateren verder van meer dan dertien jaar geleden en vonden plaats toen een ander regime aan de macht was.

Het CGVS is bijgevolg van oordeel dat het feit dat u tijdens het talibanregime gearresteerd werd omdat u een videotheek openhield, u vandaag bij een terugkeer naar uw land van herkomst niet blootstelt aan een gegronde vrees voor vervolging.

Wat betreft uw verklaringen over de vrees die u koestert voor uw schoonfamilie omdat zij niet akkoord gaan met uw huwelijk, dient te worden gesteld dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

U verklaart dat uw schoonfamilie – en dan vooral uw schoonbroers – niet akkoord ging met uw huwelijk omdat uw echtgenote oorspronkelijk werd beloofd aan een neef die naar het front was vertrokken, dood werd gewaand, maar dan toch opnieuw opdook (CGVS p.10). Toen zij vernamen dat u vanuit Nederland zou worden gerepatriëerd naar Kaboel, waarschuwden zij u voor het moment dat u hen tegen het lijf zou lopen (CGVS p.10). Nadat u naar Kaboel terugkeerde kreeg u driemaal bezoek van uw schoonbroers en hun handlangers. Zij waren gewapend en dreigden dat zij u zouden doden indien u er niet voor zorgde dat uw vrouw en kinderen naar Kaboel kwamen (CGVS pp.15,16).

U verklaart dat uw schoonbroers niet akkoord waren met uw huwelijk omdat uw echtgenote eerder beloofd werd aan een neef en dat zij van u eisten dat u een zus of een dochter zou geven of zou betalen voor een toekomstig huwelijk van deze neef (CGVS pp.10,11). Aangezien de neef van uw echtgenote aan de basis ligt van uw problemen met uw schoonfamilie, is het niet aannemelijk dat u zijn naam niet kent. U verklaart dat u het vergeten bent, dat u het vroeger wist, maar dat u het na zoveel jaar bent vergeten en dat dit niet belangrijk was voor u (CGVS p.15). U geeft verder aan niet te weten of de ex-verloofde van uw echtgenote nog in leven is of niet (CGVS p.15). Daarnaast weet u niet of uw schoonbroers u bedreigden in opdracht van de ex-verloofde van uw echtgenote of dat zij uit eigen beweging kwamen omdat uw echtgenote en kinderen nog in Nederland waren terwijl u terug in Afghanistan woonde (CGVS p.15). Aangezien u niets weet over de neef met wie uw vrouw zich voor uw huwelijk verloofde, is het niet geloofwaardig dat uw schoonbroers u vanwege deze persoon jarenlang bedreigden en u na uw terugkeer naar Kaboel driemaal gewapend kwamen opzoeken.

Daarnaast dient te worden gewezen op het feit dat u verklaart bij uw eerste asielaanvraag in Nederland in het jaar 2000, geen melding te hebben gemaakt van de erg problematische relatie die u had met uw schoonfamilie (CGVS p.10). Gezien uw verklaringen dat uw schoonbroers u vanaf het moment dat de ex-verloofde van uw echtgenote opnieuw op het toneel verscheen bleven eisen dat u uw zus in Baad zou geven, zou instaan voor de kosten van een toekomstig huwelijk van deze neef en dat u vermoedt dat zij u wilden doden indien zij hier machtig genoeg voor waren, is het bevreemdend dat u deze gebeurtenissen niet aangeeft bij uw asielaanvraag in Nederland (CGVS pp.10,11). U verklaart dat u dit niet vermeldde omdat uw schoonbroers u wilden doden, maar op dat moment niet de mogelijkheid hadden dit te doen omdat zij aan de kant van de Noordelijke Alliantie stonden die op dat moment geen macht had in Kaboel (CGVS p.10). U geeft aan dat u Afghanistan ontvluchtte vanwege uw problemen met de taliban – u werd door de taliban gearresteerd omdat u een videotheek had – en dat u het daarom niet belangrijk vond om de problemen met uw schoonfamilie in uw eerste asielaanvraag te vermelden (CGVS p.10). Gezien uw schoonbroers u dagelijks zouden bedreigd hebben en uw echtgenote sloegen als zij daar op bezoek ging, is het niet overtuigend dat deze problemen u niet belangrijk genoeg leken om te melden (CGVS pp.10,11). Dit gegeven ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien er noch geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over de feiten die aan de basis liggen van uw problemen met uw schoonfamilie, noch aan uw verklaringen over de manier waarop uw schoonbroers zich tegenover u opstelden, worden uw verklaringen over de gewapende bezoeken die u kreeg van uw schoonbroers toen u naar Afghanistan terugkeerde, evenmin geloofwaardig geacht. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u bij uw broer bleef wonen nadat uw schoonbroers reeds twee keer, bewapend en met handlangers, naar uw broers huis waren gekomen om u met de dood te bedreigen (CGVS pp.16,17). Tot slot moet worden aangestipt dat u verklaart naar de politie te zijn gegaan, een bewijs van uw klacht kreeg maar dit document niet bijhield vanwege de situatie waarin u op dat moment verkeerde (CGVS p.16). U doorliep reeds voordien een asielprocedure in Nederland, waardoor wij ervan kunnen uitgaan dat u zich bewust was van het belang van documenten bij het verklaren van uw problemen.

Vanwege bovenstaande vaststellingen, dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die u ondervond met de familie van uw echtgenote.

Wat betreft uw problemen met de taliban in Kunduz, wordt geoordeeld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat u omwille van deze problemen in de toekomst in Kaboel een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

U verklaart dat u na de bedreigingen van uw schoonbroers in Kaboel naar twee oude schoolvrienden in het district Imam Sahib in de provincie Kunduz ging. Daar bleef u tweeëneenhalve maand. Nadat u bij de basis van ISAF vroeg of zij u in dienst konden nemen, werd u aangesproken door de taliban met

de vraag of u met hen kon meewerken. Later verplichtten zij u een week met hen mee te gaan naar een plaats waar u moest wachten op de komst van Mawlawee Saheb. Toen die niet kwam lieten zij u gaan met de afspraak dat zij u de volgende dag zouden contacteren om de plannen mee te delen. U verliet Kunduz uit vrees dat u met de taliban zou moeten samenwerken (CGVS p.12).

Er dient op gewezen te worden dat u nooit voor ISAF heeft gewerkt. Hoewel er plannen waren om u aan te stellen, is het nooit zover gekomen doordat u door de taliban werd aangesproken en u hierna Kunduz ontvluchtte (CGVS pp.18,19). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn dat personen die naar de steden verhuizen en niet de intentie tonen met de internationale gemeenschap of troepenmarkt samen te werken, geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat u in Kaboel, de regio in Afghanistan waar u heel uw leven heeft gewoond, een gegronde vrees voor vervolging door de taliban zou moeten vrezen omdat zij in Imam Sahib in Kunduz van u eisten dat u met hen zou samenwerken. Samenvattend wordt geoordeeld dat de problemen die u ondervond met de taliban vóór uw eerste vlucht naar Europa – de arrestatie door de taliban omdat u een videotheek openhield – niet langer actueel zijn. Verder wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u uw schoonfamilie vreest omdat zij niet akkoord gaan met uw huwelijk omwille van uw vage en weinig overtuigende verklaringen. Tot slot is het CGVS van oordeel dat de benaderingen door de taliban in Kunduz met de eis dat u met hen zou samenwerken geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging indien u zich in Kaboel, uw regio van herkomst, vestigt. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u voorlegt, hebben betrekking op uw repatriëring naar Afghanistan door de Nederlandse autoriteiten, maar spreken zich geenszins uit over de problemen die u na uw terugkeer zou hebben ondervonden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

De Commissaris-generaal is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat voor burgers in de hoofdstad Kaboel (waar u sinds uw peutertijd woonde) actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hoewel uw ouders afkomstig zijn uit Charikar, de hoofdplaats van de provincie Parwan (waar evenmin een situatie van veralgemeend willekeurig geweld heerst), wordt in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel beoordeeld omdat u sinds u één jaar oud was tot uw vertrek uit Afghanistan in Kaboel woonde en u hier een familiaal netwerk heeft, namelijk uw broer Mohammad Fawad Tamim (CGVS pp.3,8).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande

op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen d.d. 31 januari 1967 en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de onderzoeks-, de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Verder stelt verzoeker dat hij zich niet akkoord kan verklaren met het oordeel omtrent de veiligheidssituatie en dient er nagegaan te worden in welke levensomstandigheden verzoeker naar alle waarschijnlijkheid zal terechtkomen bij een gedwongen terugkeer en wat de impact ervan zal zijn.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een uittreksel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, een rapport van het European Country of Origin Network, UNAMA Mid Year rapport juli 2013, en een rapport van UNOCHA.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Wat vooreerst de problemen betreft die de aanleiding vormden voor verzoekers asielaanvraag in Nederland in 2000 – zijn arrestatie door de taliban vanwege zijn videotheek – dient te worden gesteld dat deze problemen niet meer actueel zijn. Verzoeker verklaart immers zelf na zijn eerste vertrek uit Afghanistan geen verdere problemen te hebben gekend vanwege zijn videotheek en de arrestatie door de taliban die hierop volgde (stuk 4, gehoorverslag, p. 4) en bevestigt dit in onderhavig verzoekschrift.

De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn huidige asielrelaas, meer bepaald aan de vrees die hij beweert te koesteren voor zijn schoonfamilie omdat zij niet akkoord gaan met zijn huwelijk.

Verzoeker verklaart dat zijn schoonfamilie – en dan vooral zijn schoonbroers – niet akkoord ging met zijn huwelijk omdat zijn echtgenote oorspronkelijk werd beloofd aan een neef die naar het front was vertrokken, dood werd gewaand, maar dan toch opnieuw opdook (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Toen zij vernamen dat verzoeker vanuit Nederland zou worden gerepatrieerd naar Kabul, zouden zij hem hebben gewaarschuwd voor het moment dat verzoeker hen zou zien (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Nadat verzoeker naar Kabul terugkeerde kreeg hij driemaal bezoek van zijn schoonbroers en hun handlangers. Zij waren gewapend en dreigden dat zij verzoeker zouden doden indien hij er niet voor zorgde dat zijn vrouw en kinderen naar Kabul kwamen (stuk 4, gehoorverslag, p. 14-16).

Verzoeker verklaart dat zijn schoonbroers niet akkoord waren met zijn huwelijk omdat zijn echtgenote eerder beloofd werd aan een neef en dat zij van hem eisten dat hij een zus of een dochter zou geven of zou betalen voor een toekomstig huwelijk van deze neef (stuk 4, gehoorverslag, p. 10, 11). Aangezien de neef van verzoekers echtgenote aan de basis ligt van zijn problemen met zijn schoonfamilie, is het niet aannemelijk dat verzoeker diens naam niet kent. Verzoeker verklaart dat hij het na zoveel jaar is vergeten en dat dit niet belangrijk was voor hem (stuk 4, gehoorverslag, p.15). Verzoeker geeft verder aan niet te weten of de ex-verloofde van zijn echtgenote nog in leven is of niet en of zijn schoonbroers hem bedreigden in opdracht van de ex-verloofde van zijn echtgenote of dat zij uit eigen beweging kwamen omdat verzoekers echtgenote en kinderen nog in Nederland waren terwijl hij terug in Afghanistan woonde (stuk 4, gehoorverslag, p.15). Aangezien verzoeker niets weet over de neef met wie verzoekers echtgenote zich voor hun huwelijk verloofde, is het niet geloofwaardig dat zijn schoonbroers hem vanwege deze persoon jarenlang bedreigden en hem na zijn terugkeer naar Kabul driemaal gewapend kwamen opzoeken. Het betoog dat verzoeker zelf nooit contact heeft gehad met deze neef en dat hij niet expliciet zou hebben gezegd in wiens opdracht zijn schoonbroers hem gewapend kwamen opzoeken kan geen afbreuk doen aan verzoekers onwetendheid omtrent de kern van zijn asielrelaas.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bij zijn broer bleef wonen nadat zijn schoonbroers reeds twee keer, bewapend en met handlangers, naar zijn broers huis waren gekomen om verzoeker met de dood te bedreigen (stuk 4, gehoorverslag, p. 16, 17). De stelling dat hij dacht dat het wel zou overwaaien als verklaring voor het gegeven dat hij bij zijn broer bleef wonen is in de gegeven omstandigheden geenszins aannemelijk.

Ook aan verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij in Kunduz zou hebben met de taliban, kan de Raad geen geloof hechten.

Verzoeker verklaarde tevens dat hij na de bedreigingen van zijn schoonbroers in Kabul naar twee oude schoolvrienden in het district Imam Sahib in de provincie Kunduz ging. Daar bleef hij tweeëneenhalve maand. Nadat verzoeker bij de basis van ISAF vroeg of zij hem in dienst konden nemen, werd verzoeker aangesproken door de taliban met de vraag of hij met hen kon meewerken. Later verplichtten zij verzoeker een week met hen mee te gaan naar een plaats waar hij moest wachten op de komst van Mawlawee Saheb. Toen die niet kwam lieten zij verzoeker gaan met de afspraak dat zij hem de volgende dag zouden contacteren om de plannen mee te delen. Verzoeker stelde Kunduz vervolgens te hebben verlaten uit vrees dat hij met de taliban zou moeten samenwerken (stuk 4, gehoorverslag, p.12). Ook aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht. Verzoeker legt desbetreffend immers tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerst dat ze hem niet als tolk konden tewerkstellen omdat de positie van tolk al ingenomen was (stuk 4, gehoorverslag, p.19). Later verklaarde verzoeker dat ze hem hadden gezegd dat ze hem niet als tolk konden tewerkstellen omdat hij in Kunduz bij vrienden leeft en dat hij om te kunnen werken als tolk in de basis moest wonen (stuk 4, gehoorverslag, p.19). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel te kennen gaf dat de taliban in hem geïnteresseerd waren omdat hij de taal sprak en ze wilden dat hij informatie zou verzamelen over de Nederlandse militairen (stuk 16, vragenlijst, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dan weer dat de taliban hadden gezegd dat hij moest deelnemen aan de Jihad tegen hen en dat hij in het paradijs zou terecht komen als hij er één zou doden (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Het concrete plan kwam verzoeker niet te weten, omdat ze hem hadden gezegd dat er moest worden gewacht op Mawlawi Saheb zodat hij het plan kon geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). De vaststelling dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op generlei wijze te kennen gaf dat hij informatie diende te verzamelen over de Nederlandse militairen ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien dat de taliban wisten dat hij met de buitenlandse troepen was gaan praten om voor hen te gaan werken (stuk 4, gehoorverslag, p. 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat ze verzoeker zonder meer zouden

hebben laten gaan bij de loutere instemming van hem om voor hen te zullen werken (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 17).

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Veiligheidssituatie Kabul-stad van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanlagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde rapporten van European Country of Origin Network, een uittreksel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, UNAMA en het aangehaalde persbericht bespreken de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, bevestigen dat het geweld is toegenomen en dat er in Kabul burgerslachtoffers vallen en geven een beeld van wat er in de toekomst mogelijks zou kunnen gebeuren in Afghanistan, maar tonen echter niet aan dat er thans in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst of dat de informatie aanwezig in het administratief dossier met betrekking tot de hoofdstad Kabul niet correct of actueel zou zijn.

Voor zover verzoeker verwijst naar de toekomst en de grote onzekerheid die er dienaangaande heerst, wijst de Raad erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing en dus geen rekening kan houden met mogelijke toekomstige ontwikkelingen (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire omstandigheden zich hiervoor steunend op een rapport van UNOCHA, stelt de Raad vast dat verzoeker bij machte was om de smokkelaar 14500 dollar te betalen (stuk 16, verklaring, punt 34), dat zijn schoonfamilie nog in Kabul woont (stuk 4, gehoorverslag, p. 9) en dat hij op de vraag of hij zich in Kabul zou kunnen vestigen geen andere reden gaf voor het feit dat dit niet mogelijk zou zijn dan de problemen die hij bij zijn asielaanvraag aangaf en die

ongeloofwaardig werden bevonden (stuk 4, gehoorverslag, p. 20). Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich niet opnieuw op een menswaardige manier in Kabul zou kunnen vestigen.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF